

Súd: Krajský súd Prešov  
Spisová značka: 14Co/55/2015  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8112230014  
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 09. 2015  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Majerník  
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8112230014.1

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Majerníka a členov senátu JUDr. Romana Tótha a JUDr. Mareka Kohúta v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného spoločnosťou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanej: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie č. 13, 813 11 Bratislava, IČO: 00 166 073, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Humenné č.k. 17C/562/2012-83 zo dňa 20.3.2015 takto

### rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok súdu prvého stupňa.

Náhradu trov odvolacieho konania účastníkom n e p r i z n á v a .

### o d ô v o d n e n i e :

Prvostupňový súd napadnutým rozsudkom zamietol žaloby na náhradu majetkovej škody, ako aj na náhradu nemajetkovej ujmy podané na Okresný súd Prešov pod sp. zn. 11C/196/2012, 11C/197/2012, 11C/199/2012, 11C/232/2012, 11C/234/2012, 11C/238/2012, 11C/240/2012, 11C/241/2012, 11C/252/2012 a 11C/254/2012. Náhradu trov konania žalovanej nepriznal. Zároveň zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania.

Po vykonaní dokazovania mal súd prvého stupňa za preukázané, že v prejednávanej veci a v spojených veciach si žalobca uplatňuje nárok na náhradu majetkových škôd a nemajetkovej ujmy a to z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorý nerozhodol o žiadosti na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej lehote. Uviedol, že je pravdou, že ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku stanovuje lehotu 15 dní na písomné poverenie exekútora na vykonanie exekúcie, s výnimkou exekučného titulu podľa § 41 ods. 2 písm. c/, d/ Exekučného poriadku. Ustálená súdna prax však umožňuje a usmerňuje súdy aj v smere materiálneho preskúmania okolností, či neexistuje rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu, pričom ak takýto rozpor súd zistí, je oprávnený uznesením zamietnuť žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pričom na takéto zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia nie je v exekučnom poriadku stanovená žiadna lehota. Materiálny prieskum súladnosti exekučného titulu i návrhu a žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie so zákonom je potrebné vykladať aj v kontexte zákona č. 244/2002 Z. z., ktorý v zmysle § 45 ods. 1, 2 citovaného zákona, umožňuje zastaviť výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa § 45 ods. 1 písm. b/ alebo c/, teda ak rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v § 40 ods. a/ a b/ - rozhodcovský rozsudok bol vydaný vo veci, ktorá nemôže byť predmetom rozhodcovského konania alebo rozhodcovský rozsudok bol vydaný vo veci, o ktorej už predtým právoplatne rozhodol súdu alebo sa o nej právoplatne rozhodlo v inom rozhodcovskom konaní, alebo ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je

objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom. Dôležitou okolnosťou je to, že exekučný súd je oprávnený na zastavenie výkonu rozhodcovského rozsudku alebo exekučného konania aj bez návrhu v prípade zistenia nedostatkov podľa § 45 ods. 1 písm. b/, c/ Zákona o rozhodcovskom konaní. V tejto súvislosti konštatoval, že vo všetkých preskúmaných veciach súd prvého stupňa zastavil exekučné konanie z dôvodov uvedených v § 45 ods. 1, 2 Zákona o rozhodcovskom konaní a v tomto kontexte po vykonaní tohto materiálneho prieskumu súladnosti exekučného titulu so zákonom, rozhodol o zastavení exekučného konania a nebol teda viazaný lehotou 15 dní, ktorá platí pre prípad, ak by došlo k povereniu exekútora na vykonanie exekúcie. Zároveň konštatoval, že pri potrebe materiálneho prieskumu súladnosti exekučného titulu so zákonom je 15 dňová lehota na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie veľmi problematickým činiteľom a práve preto zákon pri predpokladanom zistení rozporu exekučného titulu so zákonom nestanovuje žiadnu lehotu na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo na zastavenie exekučného konania, tak ako sa to stalo v predmetných preskúmaných veciach, čo je dôvod na konštatovanie, že k prietahom nedošlo. Žalobca sa domáha náhrady materiálnej škody vo výške nákladov na správu a vymáhanie pohľadávky za obdobie od podania žiadosti o vydanie poverenia do rozhodnutia, pričom žalobcom tvrdená majetková škoda nebola nijako objektívne preukázaná. Podľa súdu žalobca nepreukázal existenciu škody a nároky ktoré si uplatňuje, sú hypotetické. Žalobca neuniesol dôkazné bremeno ani pri preukazovaní existencie škody a jej výšky. Žalobca v konaní uplatňuje tzv. majetkovú škodu predstavujúcu náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s činnosťou žalobcu uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky. Žalobcom tvrdená majetková škoda nebola nijako preukázaná, pričom na žalobcovi je dôkazná povinnosť. Žalobca svoje tvrdenia o škode v žalobe všeobecne popísané nijako nedokladoval. Určenie výšky škody v žalobe nie je dôkaz o vzniknutej škode. Žalobca síce predložil znalecký posudok, ten sa však netýka uplatňovaného nároku, ale preukazuje náklady na administratívne činnosti, ktoré podľa jeho tvrdení vznikli žalobcovi v dôsledku komunikácie so súdom, účastníkom, exekútorom a podobne. Žalobca v otázke preukázania škody neuniesol dôkazné bremeno a nepreukázal vynaloženie uplatnených nákladov na správu a vymáhanie pohľadávky a nepreukázal, že sa jedná o škodu. Nestačí samotné tvrdenie žalobcu o tom, že mu vznikli náklady, ktoré vyčíslil bez predloženia dôkazu o vynaložení nákladu. Súd poukázal na to, že žalobca v danom prípade nepreukázal ani ostatné podmienky na náhradu škody. Ďalšou z nevyhnutných podmienok pre priznanie nároku žalobcovi je preukázanie tzv. príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom je daná len vtedy, ak by škoda pri absencii nesprávneho úradného postupu nevznikla. Pre naplnenie predpokladov zodpovednosti za škodu je potrebné preukázať, či nedodržanie zákonnej lehoty malo za následok zníženie, či zánik možnosti žalobcu získať z titulu vedenej exekúcie plnenie. Toto žalobca nepreukázal a nedokladoval. Žalobca na podporu svojich tvrdení nepredložil, ani neoznačil žiaden dôkaz a teda v tomto smere neuniesol dôkazné bremeno. Z hľadiska príčinnej súvislosti medzi škodou, ktorá mala žalobcovi vzniknúť a postupom príslušného súdu, ktorý žalobca považuje za nesprávny, nemožno ustáliť, že následkom takého postupu súdu vznikla žalobcovi škoda, spočívajúca v rozdiel medzi reálne a hypoteticky vymoženou sumou. Príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou nemožno len predpokladať, ale táto musí byť jednoznačne preukázaná. Keďže podmienky vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom sú stanovené kumulatívne, v prípade nesplnenia čo i len jednej z nich, nie je táto zodpovednosť daná. Žalobca tiež uplatnil nárok na nemajetkovú ujmu. Tu opomína, že pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadosťučinením. Uvedené zo žalobného návrhu nevyplýva a z toho dôvodu nie je preukázaný tak vznik nemajetkovej ujmy, ako ani to, že by sa mala poskytovať jej náhrada v peniazoch. Konštatoval, že žalobca nepreukázal dôvody pre priznanie nemajetkovej ujmy, o ktorú žiadal. Ani jeden z dôvodov pre priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch ničím nepodložil a nepreukázal a preto nemožno akceptovať ako dôvod pre takéto priznanie to, že neskorým ukončením procedúry exekučným súdom mohlo dôjsť k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinnosťou, alebo k insolvenčii povinného, prípadne, že táto situácia si vyžadovala kroky smerujúce k zabezpečeniu vymožitelnosti pohľadávky a príslušenstva, pretože samotná žaloba tieto okolnosti udáva len ako možné riziká bez ich dostatočného podloženia a preukázania. Uvedol, že nemožno skúmať nedodržanie lehoty bez ohľadu na konkrétne okolnosti každej veci (napr. v tomto prípade rozhodcovské rozsudky, spotrebiteľské vzťahy). Konštatované okolnosti veci, ako sú reálne nepreukázanie škody, neexistencia konštatovania prietahov v konaní, či porušenia povinností, prístup oprávneného, chýbajúca príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, prípadne exekučný titul v rozpore so zákonom, viedli súd prvého stupňa k zamietnutiu žaloby. Žalobca žiadal rozhodnúť medzitýmnym rozsudkom o základe nároku tak, že žalovaná Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo

spravodlivosti SR, je zodpovedná za škodu, ktorá žalobcovi vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Prešov, pretože tento nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučnom konaní. Súd zamietol nárok žalobcu na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy čo do základu a teda nepriznal žalobcovi materiálnu škodu a nemajetkovú ujmu v žiadnom rozsahu. Teda rozhodnutie o základe nároku žalobcu stratilo svoje opodstatnenie a preto súd medzitýmny rozsudok vo veci nevydal. Rovnako zamietol aj návrh žalobcu na prerušenie konania a to z dôvodu, že neboli splnené podmienky na prerušenie konania stanovené v § 109 O.s.p.. Poukázal na to, že pri rozhodovaní vo veci samej a aj o návrhu na prerušenie konania vychádzal z už právoplatných rozhodnutí súdov celej SR v obdobných konaniach o náhradu škody, kde už rozhodovali aj odvolacie súdy a keďže sa jedná o tých istých účastníkov, toho istého advokáta žalobcu, rovnaký predmet konania a rovnaký skutkový stav, účastníkom tohto konania sú tieto ostatné rozhodnutia súdov SR známe a boli im aj doručené. Z dôvodu nepreukázania základných zákonných podmienok pre priznanie nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1,2 O.s.p.. Žalovaná bola v konaní úspešná, avšak trovy konania v lehote troch pracovných dní od vyhlásenia rozhodnutia si nevyčísliła a zo spisu ku dňu vyhlásenia rozhodnutia jej žiadne trovy konania nevyplývali, preto prvostupňový súd žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

Proti rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca. Poukázal na to, že súd rozhodol v merite veci na základe a s použitím inšpirácie novou právnou úpravou obsiahnutou v § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. V právnom štáte a osobitne v spravodlivom súdnom konaní nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednosti právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústreďeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávosti súdneho rozhodnutia. Súd bol pri svojom rozhodovaní jednoznačne viazaný ustanovením § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom pred prijatím zákona č. 412/2012 Z. z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z.z., pretože svojim rozhodnutím aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné.

Súd nevysvetlil názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný.

Súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Súd má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritorne rozhodnutie. Európsky súd pre ľudské práva opakovane uviedol, že zodpovednosť štátu za prieťahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory ako napr. rozsah nevybavenej agendy a podobne. Nemožno pochopiť, ako môže mať na výsledok konania dopad skutočnosť, že súd vyjadril svoje presvedčenie o rozpore exekučného titulu so zákonom.

Vytkol súdu, že nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom č. 1/2014, ani nerozhodol o návrhu na prerušenie konania.

Na základe toho navrhol, aby odvolací súd rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalovaná sa k podanému odvolaniu nevyjadrila.

Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok na neverejnom zasadnutí, v dôsledku čoho nebolo na odvolacom pojednávaní priamo zopakované, či doplnené dokazovanie vykonané súdom prvého stupňa. Právnym dôsledkom takéhoto preskúmania veci je viazanosť odvolacieho súdu skutkovým stavom zisteným súdom prvého stupňa (§ 213 ods. 1, 3,4,5 a § 214 ods. 2 O.s.p.). Nakoľko však rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, bol termín verejného vyhlásenia rozsudku uverejnený v zákonom stanovenej lehote na úradnej tabuli súdu a na internete (§ 156 ods.1,3 O.s.p.). Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol

oprávnený tento rozsudok preskúmať z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne uvedené v podanom odvolaní. Výnimkou by mohli byť len vady konania, pokiaľ by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 1,3 O. s. p.). Po takomto preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalobcu v konečnom dôsledku nie je opodstatnené.

Predmetom konania je nárok žalobcu na náhradu skutočnej (majetkovej) škody a na zaplatenie primeranej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch uplatňovaný podľa § 17 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci - ďalej len ZZŠ. Žalobca si uplatňuje náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu Okresného súdu Prešov, ktorý v pôvodných exekučných veciach nerozhodol o žiadostiach súdneho exekútora o udelenie poverenia v zákonom stanovenej lehote.

V prejednávanej veci odvolací súd zo spisového materiálu zistil, že postup exekučného súdu v žalobcom namietaných veciach bol nasledovný:

- v konaní vedenom pod pôvodnou spisovou značkou 11C/196/2012 v exekučnej veci proti povinnému L. Q., vedenej pod sp. zn. 17Er/852/2010, bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie doručená súdu dňa 29.11.2010 a dňa 17.1.2011 bolo vydané poverenie pre súdneho exekútora

- v konaní vedenom pod pôvodnou spisovou značkou 11C/241/2012 v exekučnej veci proti povinnému L. R. Q., vedenej pod sp. zn. 11Er/117/2009 bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie doručená súdu dňa 18.9.2009 a dňa 4.4.2011 bolo vydané poverenie pre súdneho exekútora

- v konaní vedenom pod pôvodnou spisovou značkou 11C/252/2012 v exekučnej veci proti povinnému T. U., vedenej pod sp. zn. 20Er/228/2010 bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie doručená súdu dňa 27.4.2010 a dňa 8.2.2011 bolo vydané poverenie pre súdneho exekútora

- v konaní vedenom pod pôvodnou spisovou značkou 11C/254/2012 v exekučnej veci proti povinnej P. U., vedenej pod sp. zn. 23Er/39/2009, bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie doručená súdu dňa 12.1.2009 a dňa 19.1.2009 bolo vydané poverenie pre súdneho exekútora

- v konaní vedenom pod pôvodnou spisovou značkou 11C/238/2012 v exekučnej veci proti povinnej M. W., vedenej pod sp. zn. 23Er/3227/2008, bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie doručená súdu dňa 30.10.2008 a dňa 15.12.2008 bolo vydané poverenie pre súdneho exekútora

- v konaní vedenom pod pôvodnou spisovou značkou 11C/234/2012 v exekučnej veci proti povinnému T. T., vedenej pod sp. zn. 6Er/1368/2008, bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie doručená súdu dňa 21.5.2008 a dňa 28.1.2009 bolo vydané poverenie pre súdneho exekútora

- v konaní vedenom pod pôvodnou spisovou značkou 11C/232/2012 v exekučnej veci proti povinnému L. T., vedenej pod sp. zn. 15Er/118/2009, bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie doručená súdu dňa 18.9.2009 a dňa 14.4.2011 bolo vydané poverenie pre súdneho exekútora

- v konaní vedenom pod pôvodnou spisovou značkou 11C/199/2012 v exekučnej veci proti povinnej L. N., vedenej pod sp. zn. 6Er/39/2009, bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie doručená súdu dňa 12.1.2009 a dňa 19.1.2009 bolo vydané poverenie pre súdneho exekútora

- v konaní vedenom pod pôvodnou spisovou značkou 11C/197/2012 v exekučnej veci proti povinnému M. Q., vedenej pod sp. zn. 38Er/357/2009, bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie doručená súdu dňa 26.11.2009 a dňa 14.3.2011 bolo vydané poverenie pre súdneho exekútora

- v konaní vedenom pod pôvodnou spisovou značkou 11C/240/2012 v exekučnej veci proti povinnému I. R., vedenej pod sp. zn. 23Er/3302/2008, bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie doručená súdu dňa 4.11.2008 a dňa 15.12.2008 bolo vydané poverenie pre súdneho exekútora.

V prvom rade je potrebné uviesť, že nie je dôvodná odvolacia námietka žalobcu, týkajúca sa aplikácie ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone

verejnej moci a o zmene niektorých zákonov - ďalej len ZZŠ v znení účinnom od 1.1.2013 pri interpretácii pojmu „nesprávny úradný postup“. Odvolateľ v podanom odvolaní konštatoval, že v tomto prípade súd neprípustne „interpretoval“ zákon, že ho novelizované ustanovenie „inšpirovalo“.

Vo všetkých veciach spojených na spoločné konanie preskúmaných v tomto odvolacom konaní bola podaná žaloba na náhradu škody a nemajetkovej ujmy dňa 27.9.2012, teda pred dňom účinnosti novely zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci č. 412/2012 Z.z.. V súvislosti s touto novelizáciou neobsahuje zákon žiadne prechodné ustanovenia. V dôsledku toho možno ustanovenia uvedené v tejto novelizácii aplikovať len na konania začaté po dni 31.12.2012.

Prvostupňový súd však pri svojom rozhodovaní bol oprávnený a povinný vykladať pojem „nesprávny úradný postup“, pričom nie je vylúčené, aby sa „inšpiroval“ novelizovaným znením zákona prípuštnou formou a rozsahom vyložil pôvodné znenie tohto zákonom stanoveného pojmu.

Podľa § 9 ods. 1 ZZŠ v znení účinnom do 31.12.2012, sa za nesprávny úradný postup považovalo aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní, alebo iný nezákonný zásah do práv a právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb.

Podľa obsahu tohto pojmu mohlo ísť o akúkoľvek činnosť spojenú s výkonom právomoci určitého štátneho orgánu. „K nesprávnemu úradnému postupu môže dôjsť nielen pri úkonoch v rámci činnosti, pri ktorej štátny orgán nerozhoduje, ale aj v rámci rozhodovacej činnosti. Nesprávnym úradným postupom môže byť aj nevydanie alebo oneskorené vydanie rozhodnutia v dôsledku porušenia stanovených alebo primeraných lehôt vhodného vydania (nie však vydanie rozhodnutia samo), lebo znaky nesprávneho úradného postupu má aj nečinnosť štátneho orgánu alebo jeho činnosť, ktorá nie je vykonávaná v stanovenej lehote“ (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 4Cdo24/2004 zo dňa 1.1.2011).

Z toho istého rozhodnutia Najvyššieho súdu je však možné zistiť, že pokiaľ „...orgány nepostupovali v rozpore so záväznými právnymi predpismi vzťahujúcimi sa na ... konanie ..., ich konanie nevykazuje znaky nesprávneho úradného postupu...“

Nedodržanie zákonom stanovenej lehoty 15 dní uvedenej v § 44 ods. 1 Ex.por. môže byť nesprávnym úradným postupom len v prípade oneskoreného vyhovievania žiadosti exekútora exekučným súdom. Aj v takom prípade by však muselo ísť „o zbytočný prietah“.

V tejto súvislosti možno odkázať na závery Ústavného súdu SR uvedené v náleze IV.ÚS 606/2012 zo dňa 14.12.2012. Ústavný súd tam, okrem iného, zdôraznil, že „... aj niekoľko mesačná nečinnosť súdu nemusí zakladať porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov“. Poukázal na to, že žalobca podával žiadosti o udelenie poverenia hromadne, teda zaťažoval súd v rovnakom čase väčším počtom podaní, a preto musel počítať s určitým technicko-administratívnym zdržaním na strane súdu, ktoré spôsobilo, že o jeho žiadosti bolo rozhodnuté s určitým časovým odstupom, čo je ústavne akceptovateľné.

Povinnosťou súdu je organizovať procesný postup v súdnom konaní tak, aby sa čo najrýchlejšie odstránil stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so svojím návrhom na rozhodnutie súdu.

Rýchlosť a účinnosť súdneho konania je objektívne podmienená charakterom, právnou a faktickou zložitou prejednávanej veci, legislatívnou úpravou súdneho procesu, správaním účastníkov konania a v konečnom dôsledku objektívnou možnosťou súdu rozhodnúť vec včas pri zachovaní poradia veci podľa dátumu ich nápadu na súd.

Odvolací súd je toho názoru, že v žiadnej z vecí spojených na spoločné konanie tvoriacich predmet tohto odvolacieho konania, neboli splnené podmienky pre záver, že v nich došlo „k zbytočným prietahom“ spĺňajúcim podmienky nesprávneho úradného postupu. V žiadnej z týchto spojených vecí nebola podaná sťažnosť na prietahy predsedovi súdu a tento nekonštatoval pri prešetrovaní, že došlo zo strany súdu k zbytočným prietahom. Podobne v žiadnej z týchto vecí disciplinárny súd pre zbytočné prietahy nezistil, že by sa konajúci sudca dopustil disciplinárneho previnenia. Takýto zbytočný prietah preskúmanej veci nevyplýva ani z rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ani z právoplatného rozhodnutia

Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, v ktorej by bolo konštatované, že sa porušilo právo žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov.

Ak žalobca v žalobe uviedol, že v exekučnom konaní podával písomné žiadosti o informácie o stave konania, kde namietal porušovanie svojich práv márnym uplynutím času a požadoval nielen oznámenie informácie o aktuálnom stave konania, ale aj konkretizovanie prekážky, ktorá bráni rozhodnutiu súdu o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia, takéto podania v preskúmaných sporoch neboli zistené. Navyiac tieto nie je možné považovať za sťažnosti podľa § 62 a násl. zák. č. 757/2004 Z.z..

Podľa § 44 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok), exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie, alebo exekučného titulu so zákonom do 15 dní od doručenia žiadosti, písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 41 ods. 2 písm. c/, d/ Exekučného poriadku v znení účinnom od 1.9.2005, podľa tohto zákona možno vykonať exekúcie aj na podklade notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba a povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila, ako aj na podklade vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených. S účinnosťou od 1.6.2011 sa to týka výslovne aj rozhodnutí rozhodcovských súdov (z.č. 102/2011 Z.z.). Pretože rozhodcovské komisie na riešenie pracovných sporov od roku 1991 neexistujú a právo priznané rozhodnutím takejto komisie sa premičalo uplynutím 10 rokov (§ 110ods. 1 Občianskeho zákonníka), je treba ustanovenie § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku vykladať podľa medzinárodného práva, ktorým sme viazaní.

Je pravdou, že ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku stanovuje lehotu 15 dní na písomné poverenie exekútora na vykonanie exekúcie, s výnimkou exekučného titulu podľa § 41 ods. 2 písm. c/, d/ Exekučného poriadku. Táto legislatívna zmena bola zavedená do Exekučného poriadku zákonom č. 144/2010 Z.z., ktorý novelizoval (okrem iného) Exekučný poriadok a zakotvil s účinnosťou od 1.6.2010 spomínanú okolnosť, že lehota 15 dní na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí pre rozhodnutia rozhodcovských komisií a od 1.6.2011 ani pre rozhodcovské rozsudky.

Ustálená súdna prax však umožňuje a usmerňuje súdy aj v smere materiálneho preskúmania okolností, či neexistuje rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu, pričom ak takýto rozpor súd zistí, je oprávnený uznesením zamietnuť žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pričom na takéto zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia nie je v exekučnom poriadku stanovená žiadna lehota.

Materiálny prieskum súladnosti exekučného titulu (i návrhu a žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie) so zákonom je potrebné vykladať aj v kontexte zákona č. 244/2002 Z.z., ktorý v zmysle § 45 ods. 1, 2 citovaného zákona, umožňuje zastaviť výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa § 45 ods. 1 písm. b/ alebo c/, teda ak rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v § 40 písm. a/ a b/ (rozhodcovský rozsudok bol vydaný vo veci, ktorá nemôže byť predmetom rozhodcovského konania alebo rozhodcovský rozsudok bol vydaný vo veci, o ktorej už predtým právoplatne rozhodol súd alebo sa o nej právoplatne rozhodlo v inom rozhodcovskom konaní) alebo ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom. Dôležitou okolnosťou je to, že exekučný súd je oprávnený na zastavenie výkonu rozhodcovského rozsudku alebo exekučného konania aj bez návrhu v prípade zistenia nedostatkov podľa § 45 ods. 1 písm. b/, c/ Zákona o rozhodcovskom konaní.

Aj keď to má pre konečné rozhodnutie v preskúmanej veci len doplňujúci význam, je možné súhlasiť s tým, že žalobca nepreukázal žiadnym spôsobom dôvody pre priznanie uplatnenej náhrady škody a nemajetkovej ujmy. Ani jeden z tvrdených dôvodov žalobca ničím nepodložil a nepreukázal. Preto

nemožno akceptovať ako dôvod pre takéto priznanie to, že neskorým ukončením procedúry exekučným súdom, mohlo dôjsť k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným alebo k insolvenčii povinného, prípadne, že táto situácia si vyžadovala kroky smerujúce k zabezpečeniu vymožiteľnosti pohľadávky a príslušenstva, pretože samotná žaloba tieto okolnosti udáva len ako možné riziká bez ich dostatočného podloženia a preukázania.

Je potrebné zdôrazniť, že nebola preukázaná ani príčinná súvislosť medzi postupom súdu prvého stupňa v predmetných exekučných veciach (ktorý v zmysle vyššie uvedeného nie je možné považovať ani za prieťahy v konaní) a eventuálnym vznikom škody alebo nemateriálnej ujmy.

Taktiež nijakým spôsobom žalobca nepreukázal údajný stav trvania právnej neistoty, ktorá mala byť spôsobená tým, že súd prvého stupňa v exekučnom konaní nerozhodol v zákonom stanovenej 15-dňovej lehote na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Pokiaľ ide o znalecký posudok č. 1/2014 odvolací súd poznamenáva, že tento znalecký posudok je sumarizáciou možných nákladov, ale nie dôkazom ich skutočného vzniku. Obsah tohto posudku (aj keď nie je obsahom tohto spisu) je odvolaciemu súdu známy z iných u neho vedených konaní (napr. sp.zn. 14Co/83/2014).

Nie je dôvodná ani odvolacia námietka žalobcu, že súd nerozhodol o jeho návrhu na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, pretože z napadnutého rozsudku je zrejmé, že o tomto návrhu žalobcu prvostupňový súd rozhodol a to tak, že tento návrh žalobcu zamietol.

Pokiaľ ide o výrok o náhrade trov prvostupňového konania, dotknutou osobou oprávnenou podať odvolanie mohla byť len žalovaná, ktorá takéto odvolanie nepodala.

Z týchto dôvodov odvolací súd v súlade s § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p. a § 224 ods. 1 O.s.p.. Neúspešnému žalobcovi náhrada trov odvolacieho konania nepatrí a úspešnej žalovanej odvolacie trovy nevznikli a ani náhradu trov nepožadovala, preto odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania účastníkom nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal odvolací senát Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z.).

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.